

THIS IS NOT A TEST

A
KÉRJÜK, MARADJANAK
HIGGADTAK!
CÍMŰ KISREGÉNNYEL

éles helyzet

A tanítás
zombiapokalipszis
miatt elmarad!

fine
selection

COURTNEY SUMMERS

COURTNEY SUMMERS

THIS IS
NOT
A TEST

A
KÉRJÜK, MARADJANAK
HIGGADTAK!
CÍMŰ KISREGÉNNYEL

éles helyzet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ÉLES
HELYZET

ILY NEM TUDOTT ALUDNI.

Amikor rákérdeztem a szeme alatt sötétlő karikákra, azt mondta, miattam, a tervünk miatt kerültek oda. Sok minden forog az agyában. Pedig a büntudat nem hagyta pihenni. Néhány héttel a távozása előtt hozzájutott pár tablettához. Szépek voltak. Alkonykékek. Később átkutattam a szobáját, de nem találtam meg őket. Most nem tudom, mit tegyek.

Tökéletes csillagzat alatt akarok meghalni. Gyakran elképzeltem, először csak homályosan, aztán minden alkalommal tisztábban: az utolsó reggelim után leküldöm a testvérem titkos benzógyűjteményét, úgy teszek, mintha iskolába indulnék. Ehelyett inkább elrejtőzöm a város egyik csendes zugában, és lehunyom a szememet. Mire megtalálnak, túl késő lesz. Akkora hírverés támad körülöttem, hogy még hozzá is el fog érni. És akkor mit éreznél, Lily? Örülnél, hogy igazad lett?

Zsebre dugom a leveletem, és a kád szélén ülve megpróbálom máshogy elképzelni. A tükör a mosdó felett, apám kék üveges kölnije. Ami vág, azt előbb el kell törni. Az túl hangos, túl nagy rumlit hagy maga után, túl sokáig tart. A hüvelykujjammal végigsimítok a

csuklóm belsején, követem az eret, amíg szétágazva el nem tűnik a tenyerem leghúsosabb részén.

Az ajtón három szigorú koppanás – *bumm, bumm, bumm* – akasztja meg a lélegzetemet. Nem hallottam a lépteit, mert úgy tűnik, már sosem hallok olyankor, amikor számítana. Tízíg számolok, mielőtt elhagynám a fürdőszobát, követem a kölnije földes-fűszeres illatát. Utálok, hogy így rátapad a ruhámra meg a hajamra. A konyhához közeledve erősebben érzem, elkeveredik az odaégett pirítós keserű szagával. Odaégette a pirítóst.

Ezt csak olyankor csinálja, amikor úgy gondolja, megérdemlem.

A mosogató feletti ablakon át beömlik a kora reggeli fény. Mindent aranyló fénybe von. Minden aranynak látszik, mégis szürkének érzem. Leülök vele szemközt az asztalhoz, a tányérom elé. Kitért szárnyú vörösbegyek veszik körbe az égett kenyeret.

– Ha bárki megkérdezi, hol voltál – kezd bele –, mit mondasz?

– Influenzám volt.

Azért voltam itthon ilyen sokáig.

Az influenza miatt, amit most sokan elkaptak.

– Hadd nézzem az arcodat!

Lesütött szemmel fordulok felé. Rosszul csináltam. Egyetlen gyors mozdulattal átnyúl az asztalon, és mielőtt erőt vehetnék magamon, összerezzenek. Türelmetlenül fújtat, és durván megragadja az államot.

Az ilyen reggeleken gyakran felidézem azt, amikor egyszer Grace Casperéknél aludtam. Másodikos gimis koromban. Még sosem voltam ottalvós buliban, de párban kellett csinálnunk egy tudományos előadást, és valamiért még az elkészülte után is kedvelt anynyira, hogy meghívjon magához. Megrémltem a hangja melegtől

és attól, ahogy én is átmelegedtem tőle. A szívem gyorsabban felelt, mint az agyam. Igen. Igen, kuncoghatunk egész éjjel, mutasd meg, hogyan kell kihúzni a szememet, nézzünk együtt B kategóriás filmeket, aludjunk el! Igen, ébredjünk együtt, pizsamában siessünk le a lépcsőn reggelizni!

Igen, mindegy, mibe kerül.

Mialatt az apukája palacsintát sütött, az anyukája pedig friss gyümölcsöt vágott, a tévéből hangosan szóltak a hírek. Grace ikertestvére, Trace ronda kis férgeknek nevezett minket, aztán rám kacsintott, és a tévé mellé még a rádiót is bekapcsolta. Mindez túlságosan sok volt nekem, nem tudtam enni, de senki sem haragudott rám érte. Grace azt mondta, látszik, hogy nálunk máshogy mennek a dolgok, és megkérdezte, otthon milyen az élet. Hazudtam neki. Azt mondtam, többnyire ugyanilyen.

Pedig ilyen: Apám az újságba temetkezik. Anyám hatlábnyi mélyen pihen. A testvérem, Lily, elment. A reggeli meg... nos, a margarint elfelejtettem, ott maradt a hűtő mellett a pulton. Nagyon vágyom rá, de ha már egyszer asztalhoz ültem, nem mozdulhatok, amíg minden el nem fogyott a tányéromról. Lily üres helyére pillantok, ahonnan a reggeli jeleneteket nézte, a tekintete nyugtalanul siklott apáról rám. Időről időre megérintette a lábamat a lábával, hogy ne felejtsek el lélegezni.

Lélegezz, Sloane!

– Egyél, Sloane!

De hogyan, amikor zárva van a torkom? Piszkálni kezdem a beszakadt körmömet, és oldalra húzom, remélve, hogy ez a friss fájdalom majd megnyitja a levegő útját. A hüvelykujjam oldalán vér gyűlik. Nem működik. Apa leteszi az újságot, a száját vonallá préseli, én meg még

mindig nem tudok nyelni, úgyhogy megpróbálok inkább imádkozni. Azért imádkozom, hogy történjen valami, hogy ne kelljen megennem ezt a pirítóst. Nem arra neveltek, hogy higgyek Istenben, de Lily elment, és csak én maradtam, és én sosem kérek semmit, úgyhogy...

– SEGÍTS! Segíts, kérlek! Istenem, segíts...

Amilyen hirtelen kezdődött, olyan hirtelen abba is marad.

– Mi...

Szigorúan a tányérom felé biccent.

– Egyél!

– De...

– Mit mondtam?

A tenyerével ellöki magát az asztaltól, és egyenes háttal elhagyja a konyhát. Egy pillanatig hallgatózom, de nincs más zaj. Ha a kinti vészhelyzet el is múlt, a benti megmaradt: felemelem a pirítóst. Morzszálódni kezd a kezemben, fekete hamuvá omlik.

Egyél.

A számhoz emelem. Forog a gyomrom és öklendezem. Átsietek a szobán, és a szemetesbe dobom, de letakarom egy gyűrött szalvétával. Gyorsan leütögetem a kezemről a morzsát, és visszaülök a székre.

Ezt nem kellett volna.

Ha rájön, el fog lilulni az arca. A szája elfehéredik. Azt fogja mondani, *erről beszélnünk kell*. De nem fogunk. Vagyis beszélni. Az ilyen reggeleken Lilyre lenne szükségem, de belőle csak az az üzenet maradt, amit hat hónappal ezelőtt becsúsztatott a szobám ajtaja alatt.

Sajnálom. Nem bírom ezt tovább.

Fülelni kezdek. Újabb hang.

Sziréna.

Sziréna közeledik az utcánkhoz.

– *Sloane!*

Apa zihálva, vadul forgó, tágra nyílt szemmel ront be. Dörömbölni kezd a szívem. Ökölbe szorítja a kezét.

– Apa, sajnálom, nagyon sajnálom, nem tudtam megenni...

– Fogd be! – Karon ragad. – Kelj fel! *Kelj fel!* Mennünk kell.

Aztán meglátom a vért.

– Sloane, mozogj már! Mennünk kell. *Muszáj...*

Rengeteg vért látok. Csillog tőle a fehér inge, a vér hideg, fémes szaga elfedi a kölnijét. Kié ez a vér? Az enyém? Nem az enyém, ugye? Lenézek magamra, hogy megbizonyosodjak róla.

Megszorítja a karomat.

– Ide figyelj...

Kicsavarom magam a kezéből, és az ajtóhoz rontok. Megragadom a kilincset, és magam felé rántom, de az ajtó nem nyílik. Zárva van. Bezárt minket. Remegő kézzel küzdök a láncsal, ahogy közeledik...

Kibotorkálok az utcára. Az egyik házból füst gomolyog felfelé. Ms. Yee házából. Tűz. Egy rendőrautó áll keresztben elől a kertjében, villogó fényekkel. Körös-körül szirénák és autóriasztók vijjogása hallatszik. Hangos csattanás. Újabb sikoly. Egy csapat irányt vesztett ember rohan el mellettem rángatódzó, vad mozgással. Egyikük elesik, egy férfi. A többiek körbeveszik, annyira gyorsan akarják talpra segíteni, hogy nem is látom, hol ér véget a férfi, és hol kezdődnek a többiek. Elszáguld mellettünk egy kocsi, kidönti a postaládánkat, és továbbhajt. Egy nő esetlenül tántorog a gyepen a házunk előtt. Tetőtől talpig véres, és görnyedten, előrenyújtott kézzel halad.

Vajon ő kiabált segítségért?

– Hé! – kiáltok oda neki. – Jól van?

A nő ugyanakkor fordul meg, amikor apa visszaránt a házba, és belök az előszobába. A falnak csapódom, ő pedig bevágja az ajtót. Még látom a nő vörös száját, mielőtt nekiütközik az ajtónak, és a szeme...

Valami baj van a szemével.

– Ne! – könyörgök, ahogy apa elindul felém. – Ne, ne...

Vonszolni kezd a folyosón, megbotlok, és térdre zuhanok. Ő megpördül, én pedig eltakarom az arcomat, de csak talpra emel.

Borzalmas hangot hallok a házunkból.

A panorámaablak ezer darabra tört.

Apa elereszt.

– Menj a játszószobába, Sloane, és *ne mozdulj!*

Menjek a játszószobába. Mozduljak. Ne mozduljak. *Mozduljak.* Apám után mászom, amíg meg nem látom a nappali szőnyegén csillogó üvegcserepeket. A nő éppen bemászik az ablakon, nem foglalkozik a tagjait hasogató szilánkokkal. Vércsíkot húz a fehér párkányra, és amikor bent van, megtámaszkodik a halványsárga kanapénkon, a keze nyomán haragosvörös folt marad.

A nyakán fekete erek kúsznak fel.

Fehér a szeme.

Üres a tekintete.

Apám felé rugaszkodik.

Kis termetű, szinte pehelykönnyű, így apám könnyen leteperi. Egy kézzel a földhöz szegezi a nyakánál fogva, míg a másikkal a földön tapogatózva keres valamit, amivel megvédi magát. A nő a fogát csattogtatja, és apám karját szántja a körmével, de olyan erősen, hogy kiserken a vér. Apám véréből megvadul. Arra csavarja a fejét, a foga továbbra is csattog. Apám talál egy nagy üvegdarabot, és beledöfi.

Megint.

Megint.

Megint.

A nő észre sem veszi, hogy most haldokolnia kellene. Inkább mintha megtelne étellel, minden szúrástól erőre kap. Kivergődik apám gyengülő szorításából, miközben apa vakon döfködi, és végül pánikba esve mélyen a bal szemébe mártja a szilánkot.

A nő elernyed.

Apa rajta ülve felegyenesedik, és most már nyugodt, mint általában az ilyesmi után. Olyan nyugodt, mintha tudta volna, hogy ez lesz. Egy ilyen kezdetű reggel csak így végződhet, valaki más életében ázva.

– Sloane!

Futni kezdek.

– *SLOANE*...

A káosz felé rohanok, és látom, hogy két autó összeütközik az út közepén, de már nincs időm közéjük ugrani. A fém durva reccsenését hallva megtántorodok, és egy rövid pillanatra magamhoz térek. Kikerülöm a roncsokat, és közben próbálok olyasmit találni, aminek van értelme. Ezt: a szomszédunk, Mr. Jenkins kezét-lábát széttárva fekszik a háza előtti gyepen, a végtagjai vonaglanak, a feje jobbra-balra rángatózik. Mrs. Jenkins fölötte térdelve feltépi az ingét. Szív-roham. Mr. Jenkinsnek rossz a szíve. A felesége megpróbálja újra-élesztetni.

Csak hogy ez egyáltalán nem szívmasszázs.

Mrs. Jenkins körme már átszakította a férje ingét.

És most már a mellkasát tépi.

1.

Hét nappal később

Egy tökéletes világban éppen kipörgök. Hét nappal ezelőtt van, megtaláltam Lily tablettáit, és az elmúlás felé álmodom magam. Minden lélegzetvétel egyre felületesebb, és végül már nem is lélegzem. Egy tökéletes világban végem van. Halott vagyok. Ebben a világban azonban Lily magával vitte a gyógyszereket, én pedig még mindig élek.

Felmászom a színpadra, mielőtt Cary észrevenné, hogy eltűntem, és adna valami feladatot, bár jó lenne, ha csinálnék valamit. Segítenem kellene. Segítenem kellene, mert minden másodperc kulcsfontosságú. Ezt újra és újra elismételte, mialatt az utcákon rohantunk, át a sikátorokon, végignéztük a művelődési ház összeomlását, elhagyatott házakban rejtőztünk, és igaza volt. Minden másodperc számít.

Az ember pár másodperc alatt mindent elveszíthet.

– Harrison, Grace, menjetek előre! Rhys, rád a folyosón van szükség.

Beesonok a függöny mögé, és megpillantom magam a fal mellett halmozott pajzsok tükröződő felületében. Előttük loálarcok

hevernek rendezett sorokban, egy szétszedett szélmalom rongyos vitorláival mellett. Az iskola utolsó zenés előadásának a kellékei. A zongora a sarokban várja a következő számát. Ez azonban akkor volt. Most meg most van: Elborít a halál bűze, de nem belőlem jön, még nem. Én még nem haltam meg. Végigfuttatom a kezemet a testemen, olyasmit keresek, ami nem tartozik oda. Egyutcányira voltunk, amikor kinyújtott karral minden irányból megindultak felénk, az a fajta éles fogú éhség hajtotta őket, ami ilyenné változtatja az embereket. Cary elhúzott, de azt hiszem... azt hiszem, éreztem valamit, talán...

– Sloane! Hol van Sloane?

Nem érem el a hátam közepét, de *lehet*...

– Rhys, a folyosó...

Kérlek!

– Hol van?

– Ki kell mennünk a folyosóra, *most!*

– Sloane? *Sloane!*

Vészjósló árnyak magasodnak fölém. A rivaldafény. Nem tudom, miért, de kirántom a telefonomat a zsebemből, és felhívom Lilyt. Ha ez a vég, azt akarom, hogy tudja. Azt akarom, hogy hallja. Lily helyett az a nő szólal meg:

– *Figyeljen jól! Ez nem gyakorlat!* – Higgadtan, tisztán. Megnyugtatóan, mint egy anya. Nem az én anyám. Kicsi voltam még, amikor meghalt. Autóbaleset...

– *Sloane!*

Rhys elhúzza a függönyt. A telefon kiesik a kezemből és a földre csattan.

– Mi a fenét csinálsz? Mennünk kell... – Észreveszi az arckifejezésem, és hamuszürke lesz az arca. – Harapás van rajtad? Meghaptak?

– Nem tudom. – Kigombolom és leveszem a blúzomat, és mielőtt elfordulnék, mindenemet meglátja, de nem érdekel. – Meg tudnád...?

Rhys végigsimogatja a hátamat, hátha megérez rajta valamit, amit nem lát. Én visszafojtom a lélegzetemet, ő maga elé mormog egy imádságot.

– *Dios te salve, María...* Minden rendben, megleszel. Jól vagy. Élsz.

Az előadóteremben hangosodik a zaj.

Azoknak a kétségbeesett lábdobogása, akik valóban akarnak élni.

– Biztos?

– Biztos. Most viszont gyere, gyere, muszáj... Figyelj, megint ki kell mennünk! – mondja, mialatt én lassan visszagombolom a blúzomat. – Még van vagy három ajtó, amit biztosítani kell. – Megfordít. – Nézz rám! Készen állsz? Sloane, készen állsz?

Kinyitom a számat, de nem jön ki rajta hang.

Hét órával később

DOROTHY IS VALÓSZÍNŰLEG ÍGY ÉREZTE MAGÁT. Ha Dorothy hat
ijedt tizenéves lett volna, Óz pedig maga a pokol. Nem jut
eszembe jobb vagy rosszabb hely, ahol eltölthetnénk a világ végnap-
jait, mint az Apokalipszis gimi.

Az óra már elkezdődött.

A falakat vidám plakátok díszítik, lila és sárga színben.

HAJRÁ, KOSOK!

A művelődési házban kellett volna lennünk. Először oda men-
tünk, ahogy utasítottak, és az vészett el először. Túl sokan voltunk, ők
is túl sokan voltak. Valahogyan átverekedtük magunkat a város egyik
végéből a másikba. Ez egy másik életben csak tíz perc lett volna.

Ebben az életben viszont hét napig tartott.

– *Figyeljen jól!*

A rádió újra és újra elrecsegi ugyanazt a felvételt. Annak a nőnek
a hangján. Megtettünk mindent, amit mondott. Bezártuk és elbari-
kádoztuk az ajtókat. Letakartuk az ablakokat. Senki sem lát ki, de az
fontosabb, hogy semmi sem lát be.

– *Ne hívja fel magára a figyelmet!*

Ha mostanáig megtanultunk valamit, akkor az ez.

– *Ha biztonságos helyet talált, maradjon ott, ahol van, és hamarosan érkezik a segítség!*

Cary a színpad másik oldalán ül.

A felvétel újrakezdődik.

– *Ez nem gyakorlat. Figyeljen jól! Ez nem gyakorlat.*

De szerintem téved. Ez gyakorlat. Muszáj annak lennie.

Grace és Trace egymás mellett ülnek a földön. Ők ketten a Cor-tege gimi szőke, kék szemű, fehér bőrű elcsépelet közhelyei: a diák-önkormányzat elnöke és a focicsapat sztárja, az irányító. Most való-dibbnak tűnnek, mint eddig valaha. Gyászolnak, és retkesek az el-múlt hét alatt felgyült mocsoktól, piszoktól és vértől. A lány térdelve suttog a fiú fülébe. A fiú bólogatva hallgatja, de nem tudom, valóban felfogja-e. Úgy látom, nincs jól. Az arcán távoli kifejezés ül, megren-dítette, ami az út végén, a sikátor és az iskola között történt. Megra-gadja a húga kezét, a bütykei kidudorodnak a kézfejen.

Bizonyára megérzi, hogy nézem őket. Felém fordítja a sápadt ar-cát. Összefonódik a tekintetünk, ám egy idő után már lehetetlen fi-gyelmen kívül hagyni a kinti hangzavart. Odakint minden zuhan, becsapódik, összetörik. Az ember néha elkap egy-egy határozottabb hangot, például az egymásba kapaszkodó emberek sikolyait, de aztán elnyeli őket a többi, erősebb hang.

Ilyen hangja van a világvégeinek.

Cary ötlete volt, hogy jöjjünk ide. Miután a művelődési házat el-árasztották, egyetlen hangot hallottunk a telefonban.

– *Keressen búvóhelyet!*

Cary habozás nélkül javasolta a CG-t. A Cortege gimit, ahol a földszinten a falakat csak felül szegélyezi keskeny, kinyithatatlan

ablaksor, amely beengedi a fényt, de a diákok figyelmét nem vonja el. Itt csak az előadóteremben meg a tornateremben van tetőablak. Az első és a második emelet jobb oldalán végig ablakok vannak. Ezeket most vastag, fekete karton takarja.

– Még mindig nincs vége – szólal meg Harrison.

Követem a könnyes pillantását a színpad jobb oldalán lévő kijáráshoz. Ez az ajtó a parkolóra nyílik, Cortege utcára, a félig holt, félig haldokló városra. Az ajtó zárva van. Nekem és Rhysnek köszönhetően zárva és elbarikádozva padokkal és más tárgyakkal megpakolt ebédlőasztalokkal. Minden be- és kijárat nagyjából ugyanúgy néz ki. Az az elképzelés, hogy semmi nem juthat át azokon az akadályokon, amiket emeltünk. Az első öt órát ezeknek a megépítésével töltöttük. Az utóbbi kettő alatt reszketve, némán vártuk, hogy leomoljanak.

– Persze hogy nincs vége – motyogja Rhys. – Miért lenne?

Cary lekapcsolja a rádiót, majd a Nike Killshot cipőjében nagyot puffanva leugrik a színpadról. Hullámos, fekete hajába túrva végigmér minket. Cary Chen. Őt követtük napokon át. Együtt járunk angolra, pedig ő egy évvel idősebb nálam. Visszatartották. Lily régebben tőle vette a füvet. Olyankor éjjel után kisurrant a házból, lemászott a hálósobám ablaka előtt álló juharfa törzsén. Mindig együtt szívtak, zenét hallgattak a kocsijában. Azt mondta, Cary okos, távolról sem olyan reménytelen eset, mint amilyennek tettei magát. Pontosan tudja, ki ő, és ezt nem sokan mondhatják el magukról.

– Figyeljetek, én... – Reszelős a hangja, hiszen órákon át szünet nélkül ordította nekünk a parancsokat. – Telefon?

Trace fojtott hangot ad, és előveszi a telefonját a zsebéből. Kapkodva beüt egy számot, de hasztalanul. A nő hangja zümmög a próbálkozását követően, a rádión hallottak rövidített változatát mondja el. A hideg, sértő utasítások addig bosszantják a fiút, amíg már nem

bírja tovább. Áthajítja a telefont a szobán. Semmi sem működik, de ami mégis, az sem úgy, ahogy kellene.

– Nem érem el őket – jelenti ki.

– Adj még nekik egy kis időt!

– Gondolod, hogy akkor felveszik?

A teremre csend borul. Várunk, hogy Cary vajon megvédi-e magát. Nem védi. Elmegy Trace telefonjáért, és forgatni kezdi a kezében.

– A felvétel jó dolog. Szerintem azt jelenti, hogy a mentőcsapatok így zavartalanul használhatják a hálózatot.

Harrison megszívja az orrát.

– Hogy megmenthessenek?

– Aha. Meg fognak menteni minket.

– Ez a szakértői véleményed? – kérdezi Trace.

Cary vállat von, de nem néz Trace szemébe. Most már gyorsabban, ügyetlenül forgatja a telefont a kezében.

– Nem hülyeség.

– Ezt mondtad arról is, hogy jöjjünk ide. Grace-nek és nekem marhára meg is érte.

Cary összerándul.

– Mindenki mást viszont sikerült idehoznia – szól közbe Rhys.

Korábban nyolcan voltunk.

– Á, szóval akkor itt vagyok. Hé, Grace! Itt vagy! *Itt* vagy Cary kibaszott Chennel – nevet Trace. – Gondolod, hogy ez jelent nekünk *bármit*, amikor...

– Fejezd be, Trace! – És Grace-nek éppen elég megtört a hangja ahhoz, hogy a fivére tényleg elhallgasson.

Aztán Trace Cary felé nyújtja a kezét.

– Add vissza a kibaszott telefonomat! – mondja.

Cary kényszeríti magát, hogy a fiú szemébe nézzon.

– Sajnálom – mondja, miközben Trace kitépi a kezéből a telefont –, ami a szüleitekkel történt.

Elképzelem ezt a termet teljesen normális körülmények között. Itt szoktunk gyülekezni. Az igazgató itt szokott beszédet mondani. Itt szoktunk ebédelni, de nem együtt. Cary a terem valamelyik sarkában lenne a többi reménytelen esettel, Rhys a másik oldalon foglalná el a főhelyet az érdektelen negyedikesek között. Trace és Grace mindörökké a társaság szíve, Harrisont meg nem tudom. Az elsősök máskor esznek. Én a terem szélén ültem, egy asztal sarkán, ahol senki sem lát...

Mintha megmozdulna a barikád.

Rhys odarohan, és addig tologatja a padokat meg az asztalokat, amíg már biztosan nem csúsznak el.

– Mi volt ez? – kérdezi Harrison. – Miért csinálta ezt?

– Csak rosszul állt ez a pad. Nem az ajtó...

– Az ajtó?

– *Nem* az ajtó. Nyugodj le, Harrison! Jesszus!

Harrison a terem közepén állva átöleli magát, mert más úgysem fogja. Ez a legmagányosabb dolog, amit valaha láttam. Nem igazán ismerem Harrisont. Egyikünk sem ismeri. Ő az egyike azoknak a senki elsősöknek, és még nagyobb hátrányból indult, mert alig egy hónapja költöztek Cortege-be. Alacsony és pufók, még nem tűnt el róla a babaháj. Nedves, kék szemét a leghosszabb pillák keretezik, amilyeneket fiún valaha láttam, és ezt csak akkor vettem észre, amikor a számtalan alkalom egyikén, hogy kénytelenek voltunk elrejtőzni, pont egymással szemben húzódtunk be valahová. Carynek meg kellett kérdeznie a nevét, miután megtaláltuk egy bringa alá szorulva, mert a farmerje beleakadt a küllőibe.

Grace megsajnálja, mert ő jobb, mint amilyen én valaha leszek. Átvág a termen, és megöleli a fiút, megnyugtatóan mormolva vigasztalja. Hazudik. A fiú a vállára borulva zokog, amíg bele nem fárad, és a nyivákolása száználmas hüppögéssé halkul. Mindenki keres valami elfoglaltságot, mert nem akarják látni, én viszont nézem, mert akarom. Zsebre dugom a kezemet, és az ujjaim egy gyűrött papírdarabot találnak.

Széthajtom.

Lily.

– Hé!

Gyorsan visszateszem a zsebembe. Rhys ácsorog a közelben. Göndör, barna haja csapzottan a fejére simul, meleg, mogyoróbarna szemét vérerek hálózák be. A következőket tudom Rhys Morenóról: Negyedik. A szekrényeink egymással szemben vannak. Ő mindig karba font kézzel támaszkodott az övének, onnan figyelte az életnek a CG falai közé szorított mikrokozmoszát. Spanyolul szokott imádkozni. Úgy imádkozik, mintha komolyan gondolná, mint akinek szüksége van rá, mint aki még most is hisz benne. El sem tudom képzelni, milyen lehet. Azt viszont tudom, milyen, amikor imádkozik felettem, és megérint. Hogy milyen, amikor azt mondja, megleszek, jól vagyok, élek.

Egy karton palackozott vizet tart a kezében.

– Azt meg honnan szerezted?

A színpadra emeli, aztán maga mögé int, a konyha felé. A Cortège előadóterme étkezőként is funkcionál. A feldíszítése és a rendrakás a diákönkormányzat elsős tagjainak a feladata. Mindennap ők készítették elő az ebédre, a gyülekezőkre, a színdarabokra. A konyhaajtó a terem hátsó részében, a színpaddal szemközt nyílik, régebben itt álltunk sorban a tálcáinkkal. Elképzelek egy napot, bármelyik

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

iskolnapot, amikor beálltam, és választottam az iskolai melegételek közül: rántott csirkecsíkok krumplikrokettel, egy darab sajtos pizza, mellé zsíros sült krumplival. De aztán a kinti zaj hangosabb lesz, mint bármi, amit el tudnék képzelni, és emlékeztet arra, hogy fél-nem kell, bár eddig is folyamatosan féltem.

Amióta Lily elment.

Rhys felém tolja a vizet. Feltépem a műanyag csomagolást. Tegnap reggel egy öreg madáritató köré gyűltünk. A kezünkől lefetyeltek a piszkos vizet, aminek borzalmas, de mégis csodálatos íze volt, mert annyira szomjasak voltunk, és amikor az ember kétségbeesik, minden sokkal jobb, nem igaz? Az iskolában a barikádépítés idejére sikerült megfeledkeznünk a száraz torkunkról és a cserepes szánkról, de nem is tudom, ez hogyan lehetséges, mert kibaszott szomjas vagyok. Letekerem a kupakot, és ledöntöm az egészet, de még utána is szomjazom. Rhys még egy üveget ad, és végignézi, ahogy azt is megiszom. Kimerülten befejezem. Az államhoz húzom a térdemet, és átölelem. A fiú féloldalas mosolyt villant rám.

– Még itt vagyunk – mondja.

– Az víz? – kiált oda Trace a terem túloldaláról. – Az tényleg kibaszott víz?

Az ajtó felé fordítom az arcomat.